

SOMMAREN HADE passerat sin middagshöjd. Vi var i slutet av juli och luften skimrade av fukt. Havstrutarnas lockrop från kobbarna hade längesedan mattats, ungarna var spräckliga tonåringar nu. Och hängbjörken vid gaveldörren släppte nog ett och annat blad när sjöbrisen högg tag framemot eftermiddagen.

Jag var 22 år och stod i köket efter lunchen, mamma och pappa njöt sitt kaffe i vita möbeln vid flaggstången. I år hade jag en egen transistor-radio med mig för att kunna lyssna på den unga kanalen P3 i stället för lunchekot.

Nu stod den där på skänken i köket och spelade upp sommarens dängor medan jag tog hand om familjens disk.

Här sitter jag på en soptipp och skådar mig dystert kring
En säregen röst fyllde hela köket.

bland trasor och tombuteljer och många andra ting.
Vilken märklig text.

Det trillar en tår på kinden, jag fylls av melankoli

Jag stängde av vattenkranen och skruvade upp ljudet till högsta volym.

För var dag blir det bättre men bra lär det aldrig bli.

För var dag blir det bättre men bra lär det aldrig bli...

Mina fingrar fann en pennstump bland receptklippen, telefonlapparna och annat på skänken, medan jag uppmärksam lyssnade på hallåmannen efteråt. Och där, där i den blekingska skärgården, en sommar för ett halvt sekel sen, hörde jag för första gången ditt namn.

KORNELIS VRESVIK

skrev jag tydligt, så att jag inte skulle glömma.

Nej, Cornelis, dej skulle jag aldrig nånsin glömma!

